

Καθηγητῆς Ἀναρέας Θεοδώρου (†)

**Ὁ ἀντι-οικουμενιστῆς, ὁ ἀντι-παπικός
(1922-2004)**

9. «Ὁ φόβος καὶ ἡ ἀνησυχία πολλῶν ὀρθοδόξων»*

*Τοῦ Καθηγητοῦ Πανεπιστημίου
Ἀνδρέου Θεοδώρου (†)*

ΣΤΗΝ ἀκόλουθη ἐπιστολή, τὴν ὁποία ὁ ἀείμνηστος Καθηγητῆς εἶχε στείλει στὴν ἐφημερ. «Ἐκκλησιαστικὴ Ἀλήθεια» (φ. 16.12.1988, σελ. 7), περιγράφεται πολὺ εὐστοχα ἡ παθολογία τῆς σύγχρονης ἐπιδημικῆς ἐκκλησιολογικῆς ἀσθενείας τοῦ Οἰκουμενισμοῦ.

* * *

Ἀξιότιμε κ. Διευθυντά,

Στὸ ὑπ' ἀριθ. 282 τῆς 1 Νοεμβρίου (σελ. 3 καὶ 5) φύλλο τῆς ἐγκρίτου ἐφημερίδος σας καὶ στὴ στήλη: Οἱ ἐπιφυλλίδες τῆς «Ε.Α.», δημοσιεύεται ἄρθρο τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Κῶου κ. Αἰμιλιανοῦ ὑπὸ τὸν τίτλο «Ἡ ὀρθόδοξη μαρτυρία τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου».

Πρόκειται γιὰ ἓνα ἄρθρο πολὺ σπουδαῖο καὶ σημαντικό, στὸ ὁποῖο ὁ Σεβασμιώτατος μὲ εὐλικρίνεια καὶ πάθος ἱερὸ τονίζει τὴ μαρτυρία τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου στὸν σύγχρονο διαχριστιανικὸ κόσμο, ἄρθρο πολὺ προσεγμένο καὶ περιεκτικὸ, στὶς γραμμὲς τοῦ ὁποίου σκιαγραφεῖται ἡ ὀρθὴ τοποθέτηση τῆς Ὀρθοδοξίας στὸν σύγχρονο οἰκουμενικὸ θεολογικὸ καὶ φιλενωτικὸ διάλογο, ἡ ἀνάγνωση τοῦ ὁποίου πραγματικὰ τέρπει κάθε ὀρθόδοξη ψυχή.

Ὁ φόβος ὅμως καὶ ἡ ἀνησυχία πολλῶν ὀρθοδόξων, Σεβασμιώτατε, ἐστιάζονται σὲ ἄλλο σημεῖο: στὰ πλαίσια τοῦ κακῶς ἐννοουμένου καὶ ἀσκουμένου οἰκουμενισμοῦ, ὁ ὁποῖος σὰν μιὰ **σύγχρονη ἐπιδημικὴ ἐκκλησιολογικὴ ἀσθένεια πλήττει ἀνελέητα** πολλὰ διαμερίσματα τῆς Ὀρθοδοξίας.

Τὰ κύρια φυσιογνωμικὰ στοιχεῖα τῆς ἀσθένειας αὐτῆς [εἶναι τὰ ἐξῆς]:

- ἡ **βαθμιαία ἀποδυνάμωση τῆς αὐτοσυνειδησίας τῆς Ὁρθοδοξίας**, ὅτι αὐτὴ μόνη ἀποτελεῖ τὴ μία, ἀγία, καθολικὴ καὶ ἀποστολικὴ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, σὲ συνδυασμὸ μὲ τὸ γεγονὸς ὅτι ἡ ὁμολογία τῆς ἀλήθειας αὐτῆς χαρακτηρίζεται ἀπὸ πολλοὺς οἰκουμενιστὲς ὡς «**ναρκισσισμός**», οἱ δὲ ὁμολογοῦντες αὐτὴν ὡς «**ἐπαρχιώτες**» (!).

- ἡ πέρα τῶν ὀρθοδόξων ὀρίων **διεύρυνση τῆς καθολικῆς Ἐκκλησίας** σὲ αἰρετικὲς ἢ ἑτερόδοξες περιοχές, σὲ τρόπον ὥστε κάτω ἀπὸ τὴν **οἰκουμενιστικὴ ὀμπρέλλα** νὰ συστεγάζονται ἰσόκυρα καὶ ἰσότιμα ὅλες ἀνεξαιρέτως οἱ χριστιανικὲς ὁμολογίαι καὶ κοινότητες, μὲ ἴση συμμετοχὴ στὸ μυστήριον τῆς θείας ἀλήθειας (θεωρία τῶν κλάδων)· ἢ ὑποβάθμιση τῆς οὐσίας καὶ τοῦ διαχρονικοῦ κύρους τῶν δογμάτων τῆς πίστεως.

- ἡ **βαθμιαία ἀπώλεια τῆς αἰσθήσεως τῆς οὐσίας καὶ δυνάμεως τῆς αἰρέσεως**.

- ἡ ἀδεῆς καὶ ἀνεπίτρεπτη συγχρώτιση μετὰ τῶν ἑτεροδόξων σὲ χώρους τῆς θείας λατρείας καὶ ἡ λανθάνουσα τάση καὶ πρακτικὴ (;) διαμυστηριακῆς κοινωνίας (intercommunio).

- οἱ ἐπικίνδυνες τάσεις καὶ τὰ ἀπρόσεκτα διεκκλησιαστικὰ ἀνοίγματα τοῦ διαλόγου τῆς ἀγάπης, τὰ ὁποῖα μὲ τὴ **μέθοδο τοῦ σαλαμιῦ** μᾶς ὀδηγοῦν ἐκάστοτε καὶ σὲ νέες δυσάρεστες ἐκπλήξεις.

- μιὰ πρακτικὴ ἐκ τῶν κάτω ἢ ἐκ τῶν ἄνω, ὡς **δι' ἄλματος ἐπὶ κοντῶ**, τάση προσεγγίσεως καὶ ἐνώσεως τῶν Ἐκκλησιῶν, παραθεωρουμένων τῶν δογματικῶν διαφορῶν, ἢ συζήτηση τῶν ὁποίων ἐκτιμᾶται ὅτι **πολλαπλασιάζει** τὶς πρὸς ἔνωσιν δυσχέρειες.

Ὅλα αὐτὰ – καὶ ἄλλα ἀκόμα – συντείνουντα στὴ **βαθμιαία ἐξάντληση καὶ ἀποδυνάμωση τοῦ ἀμυντικοῦ συστήματος τοῦ ὀρθοδόξου ἐκκλησιαστικοῦ ὀργανισμοῦ**, ἀποτελοῦν ὑπαρκτὸ κίνδυνο καὶ **θανάσιμο ἐναγκαλισμὸ** γιὰ τὴν ἀγία Ὁρθοδοξία μας, γεγονὸς ποῦ δὲν πρέπει ποτὲ νὰ χάνουμε ἀπὸ τὸ ὀπτικὸ πεδίο μας.

Με πολλήν ἐκτίμησιν
Ἄνδρέας Θεοδώρου
Καθηγητῆς Πανεπιστημίου
Μύρων 24
104 34 ΑΘΗΝΑ

(*) Περιοδ. «Ἅγιος Κυπριανός», ἀριθ. 229/Μάρτιος-Ἀπρίλιος 1989, σελ. 54-55.